

ANGEL

Gure amumak kontatzen euskuzan ipuin askoren artean, une onetan, ume-denporan bere errian bizi izan zan Angel izeneko mutil gazte baten pasadizua datozt burura. Gure amumaren esanetan, mutil galanta izan behar zan Angel: baltzerana, ule kizkur eta begi urdin ederdunen jabea eta gorputz lirainduna. Orrez gain, atsegiña eta min gozokoa ere. Entzutesua be bazan Angel bere erriko eta inguruetako nesken artean eta euretariko asko be ezagunak ziran Angelentzat. Neska guztiak zorrotuta ebikolzan atzetik, baiña Angelek ez eban aintzakotzat artzen neskek eskeintzen eutsien maitasuna. Ori zan ba, Angelen akatsik nabarmena: neskazale amorratua zala.

Bitxori be baebilen Angelen atzetik. Aspaldi maite eban mutilla, baiña, jakiñik zelango andrazalea zan Angel, ez zan ausartu inoiz bere sentipen au inori azaltzen. Baiña domeka arratsalde baten, erromerian, Bitxori Gloria bere laguna-gaz egoala, Angel urreratu jaken beste lagun bategaz. Angelen begiak Gloriagan jarrita egozan lenengorik, baiña onek kasurik ez egiterakoan, Angel Bitxorigaz berbetan asi zan. Bitxorik, bera lenengoz aukeratua ez zana jakinda ere, ez eutson ardurua eta pozik joan zan Angelen besotik oratuta. Ordurik, sarri ikusten ziran alkarregaz.

Egun baten, Angelen lagunik onenetarikoa zan Patxik, kezka betetik, esan eutson:

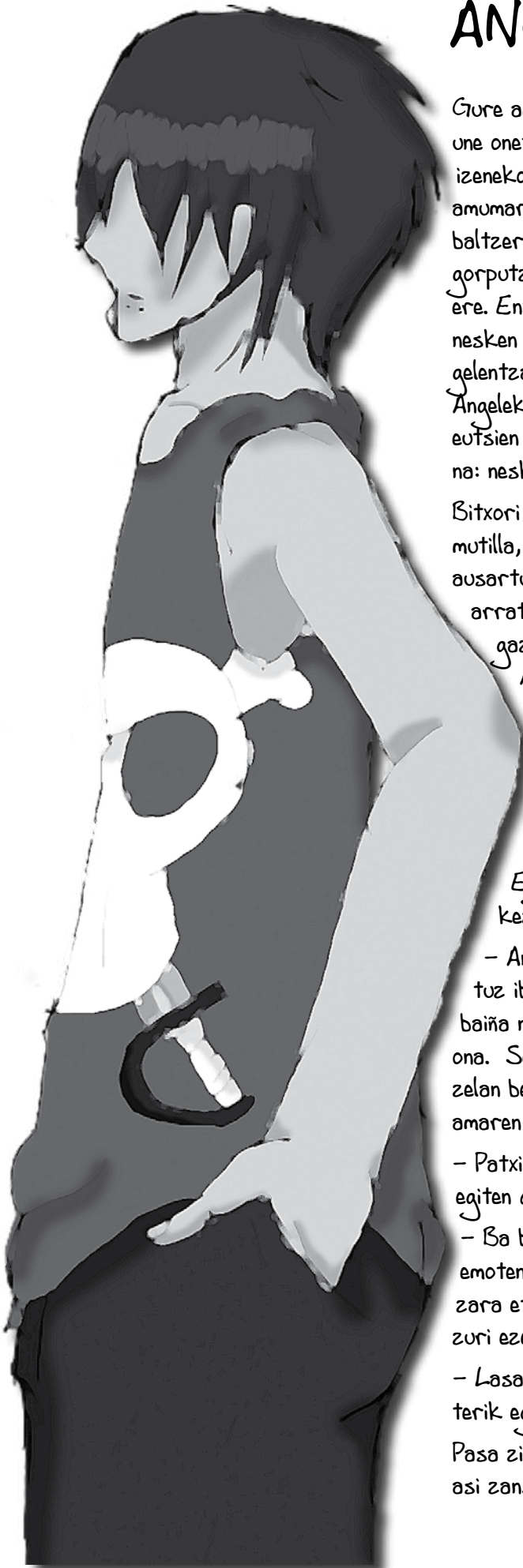
- Angel, aspaldion beti ikusten zaitut Bitxorigaz. Kontuz ibilli zaitetz. Ez dakit zuk dakizun nor dan bere ama, baiña nik berataz gauza asko entzun dodaz eta bata be ez ona. Sorgin ospea dauka. Inaki Bekoetxeoari badakizu zelan beiak il jakozan, ezta? Ba errian zabal da Bitxoriren amaren eraginenez izan zala.

- Patxi, mesedez. Ez da izango orrelakoak be sinistu egiten dozuzala!

- Ba bai, Angel. Niri sorgin kontuak errespetu andia emoten deuste. Nik badaezpadan diñotsut. Neure laguna zara eta neska orregaz olgetan ibiltzeagaitik ez neuke gura zuri ezer txarrik gertatzerik.

- Lasai, mutil. Nik orrelakoetan ez dot sinisten. Niri kalterik egiteko gauza dan sorgin atsorik ez daag!

Pasa ziran iru-lau illabete eta Angel Bitxorigaz nekatzen asi zan. Gero ta gitxiagotan joaten zan bere billa. Bitxori

kalean ikusterakoan, ostendu egiten zan. Bein, Bitxori Angelen aroztegian azaldu zan bere azkenengo egunetako jokabidearen zergaitiaren eske. Angelen erantzuna onelako gordina izan zan:

- Ara, ba, Bitxori, artez esango deutsut. Aspertu egin naz beti, egunero, goiz eta arratsalde zugaz egoten. Lagunengadik ere urrundu egin naz zugaitik eta nigaitik alkar ikusteari itzi egin beharko geunke. Ez dakit inoiz maitatu izan bazaitut, baiña argi daukat orain maitatu ez zaitudana eta etorkizunean ere ori posible izango ez dana.

Bitxorik erantzuteko be indar barik, aroztegitik arrapaladan urten eban.

Aste batzuk igaro ziran Angelek Bitxoritaz ezer jakin barik. Burutik be kenduta eukan neskea, egun baten, bere laguna Patxiagaz egoala andra batek kalean gelditu ebanean:

- Angel, ni Bitxoriren ama naz.

- Bai, bistaz ezagutzen zaitut -esan eutson Angelek.

- Nik zu bistaz baiño be geiago. Zu lotsabako bat zara! Neskak engañatzen baiño ez dakizu. Eurekaz jolastu eta nekatzen zaranean, botata itzi -garrasi egin eutson asarre bizian.

- Emakumea, itzi nagizu bakean, mesedez.

- Zure erruz, Bitxori gaisotuta dago. Zuk zeuk ere, neskak zugaitik sufritzen dabena jasan beharko zeunke! - gero ta ozenago.

- Joan zaitetz etxera eta itzi bakean, atso ori! -Angelek arrotasunez.

- Zeuk ere zure ondamendia maitasunean aurkituko dozu! - bota eban andreak.

- Ja, ja, ja! Nire biotza beteko dauan andrarik ez da jai. Nik ez dot maitasunagan siñisten.- Angelek erronkari.

Bitxoriren ama, amorruz beterik begiak be ia urteten eukazala, kalea igoten asi zan, aditzen ez ziran berbak murrurikatzen.

Patxiren aurpegia ikustekoa zan. Bere betiko kolore zuriak zuriagotu egin jakozan.

- Angel, lehengo egunean ere esan neutsun kontuz ibilteko andra horregaz. Errian edonork daki lupua bera baiño be txarraoa dana.- esan eutson Patxi.

- Ez eiozu lelokeririk esan, Patxi! Sorgiña dala ta be, beinola burua berotu izan gura zeunstan.

- Nik berataz entzundakoa entzun izango bazenu, zuk ere jakingo zeunke ori zelako andra gaiztoa dan eta bota deutsun maldiziñoak beldurtuko zindukez.

Angelek bere artan jarraitu eban. Gaur neska bategaz, biar beste bategaz..., Ninbe ezagutu arte.

Domeka arratsalde baten, Angel bere lagunekaz erromerira joan zan. Oillarra moduan, burua altzatuta ebillen Angel, neskaren baten billa. Alako baten, urrunean, neska eder bat ikusi eban. Gero ta gertuago, gero ta galantago iruditu jakon. Neskatoa, azal leun eta zuri, ule luze, urre koloreko, eta itsasoa bera baiño be begi urdin eta sakonagoen jabea zan. Egun orretako arratsalde euritsua udako egunik argienean biurtzeko gauza zan. Angeleri biotza, inoiz ez lez, taupadaka asi jakon. Berbetan asterakoan, miña trabau egin jakon:

- Kaixo, neska - Angelek txistua iruntsi behar izan eban.

- Arratsalde on- neskeak.

Itxuraz unkiagarria bazan, bere aotsa udako goiz argit-suko txorien kantuak baiño atsegiñako egin jakon.

- Ninbe da nire izena.

- Angel, nirea. Zu ez zara emengoa, ezta? Iñoiz ez zaitut ikusi eta.

- Orain dala gitxi etorri naz ona bizitzera.

- Ba, ez dakizu zenbat pozten nauban ori entzuteak. Oraindik aurrera erromerira bazatoz, emen ikusiko gara falta barik. Ni domekero nator.

Gero, musikea amaitu zanean, agur esan eta bakotxak bere etxeranzko bidea artu eban.

Angelek ezin izan eban burutik kendu Ninbe. Ezer-tarako gogo barik ebillen aste guztian, igandea noiz elduko itxaroten, Ninbe ikusteko naian.

Astequnetan gaixotuta lez egoten bazan be, igandea eltzerakoan berbiz-tu egiten zan Angel. Bera be konturatu barik, Angelek azkenean maitasuna ezagutu eban.

Igandeetako arratsaldeak lu-zatzen asi ziran. Nequa amaitu

ondoren, udabarrira iritsi zan, udea gero eta uda goieneko domeka arratsalde baten Angelek Ninberi:

- Ninbe, lazтана, urte oso bat bete dogu alkar ikusten domeka utsetan. Astean bein baiño ez gara ikusten. Nik egun geiagoan ikustea naiko neuke eta zutaz zeozertxo geiago jakitea ere. Nik ez neban iñoiz pentsauko maitemintzeko gai izango naganik, baiña, bai, biotzez diñotsut, Ninbe, ni zoratuta naukazu. Egunean barruan minutu bat ere ez jat pasatzen zutaz pentsatu barik. Zeozer geiago eskatu gura deusut. Zu benetan nor zaran jakitea, non bizi zaran, zure familia ezagutzea...

- Biotza - isildu eban Ninbek-. Lasai egon zaitez. Elduko da sasoi.

Angel ez zan gustora gelditu neskalagunak esandakoaz. Orregaitik, agurtu ziranean, Angelek etxeranzko bidea arto barik, Ninberen atzetik joan zan. Isil-isilik, neskatoa konturatu ez daian, arnasarik artzen be ez zan ausartu. Ainbeste ibilli ondoren, Ninbe berantza, itsasorantza urreratzen joan. Angel be atzetik. Neskea gero ta itsasorago sartzen asi zan eta Angel gero ta istuago. Ninbe goinea alta ta arin-arin aitzik aitz saltoka urruntzen ikusi eban Angelek. Mutilla ez zan gauza neskatoari jarraitzeko. Illuntasunean, begi bistatik galdu egin eban Angelek Ninbe. Angel, aitz batetik beste batera salto egiterakoan, itsasora jausi zan. Ez eban jakin uger egiten eta, istu ta larri, aitzei oratu gurean, atzamarrak urrututa uretatik urten ezinik ebillen, bitartean Ninberi deiez. Baiña itsasoaren indarrak Angel bere barrura eroan. Gero ta aulago sentitzen zan uretatik bere burua ataratzeko. Azkenean, itsasoak iruntsi egin eban.

Urrengo goizean, Angel itota aurkitu eban Lamioren Punta izenaz errion ezagun dan lekuan. Ordurik aurrea, gorpua agertutako inguruan eta Angel il zan egunean, illuntzerantza, neska bat aots gozoz kantzaten entzuten dala esaten dabe erritarrek.

